

Bűnbánati prédikáció – 2020. október 29.

Munkavégzés jézusi lelkületben

Köszöntés: „Vizsgáld meg, Uram, és próbáld meg, kutasd át veséimet és szívemet! Mert kegyelmed szemem előtt van, és igazságod szerint járok-kelek.” (Zsolt 26,2-3) Ámen.

Fohász: A mi segedelmünk, bűnbánattartásunk és önvizsgálatunk megáldása és megszentelése jöjjön az Úrtól, a mi Istenünktől, aki teremtett, fenntart és bölcsessége által igazgat mindeneket. Ámen.

Előimádság: Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Esti elcsendesedésünkben szívünket nyitjuk meg előtted a Te éltető igei üzenetedre, áldásaidra vágyakozva. Hozzuk most eléd őszinte bűnbánatunkat, hiszen annyi szenny, szemét, nehézség, hitetlenség, szeretetlenség, önzőség bűne terhel bennünket. Szeretnénk most mindezt itt hagyni, Előtted letenni és Jézus Krisztus értünk megtett keresztáldozatának nagyságát igaz hittel elfogadni, s belátni, hogy a mi bűneinkért is ott kellett szenvednie, vérének kellett hullania. Eszünkbe juttatja mindez, azt a mulasztásunk, mikor tehetünk volna másokért, de mi nem tettünk; mikor szólnunk kellett volna, de mi csendben maradtunk; vagy éppen a másoknak a csendre lett volna szüksége, de mi akkor szólaltunk meg; vagy éppen nekünk lett volna szükségünk Előtted az elcsendesedésre, de mi inkább rohantunk a világ zajára hallgatva. Ahogy az egyik ismert énekünkben is kérjük: tekints kegyes szemeiddel minket; a Te Fiadért szabadíts meg a bűnnek fogságából bennünket. Kérünk, Urunk, hogy adj ennek a ma esti bűnbánati alkalmunknak Szentlelked által ihletett üzenetet, Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért, hallgasd meg gyarló könyörgésünket. Ámen.

Textus: János 4, 34. 35. 38.

„Jézus pedig azt mondta nekik: Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki elküldött engem, és az ő munkáját elvégezzem.

Ti nem azt mondjátok, hogy még négy hónap, és eljön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel szemeteket, és nézzétek meg a mezőket, hogy már fehérek az aratásra.

Én annak az aratására küldtelek titeket, amin nem ti fáradoztatok: azon mások dolgoztak, és ti mások munkájába álltatok be.”

Bűnbánatot Tartó Keresztyén Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Kedd esti bűnbánati alkalmunkon arra a munkára irányítottuk a figyelmünket, melyet ugyan összefogva, közös érdeklődéssel végeztünk a Babelben élők – hozta mindenki a magáét, a saját tégláját –, de láthattuk, ha ezen nincs ott Isten áldása, akkor hiába az emberi fáradozás, a kitűzött cél elérhetetlen. Ott Isten helyett önmaguk, az ember került a középpontba; mai alkalmunkon pedig épp ennek ellenkezőjére szeretnénk rámutatni – a Szentlélek segédelmét és vezetését kérve ehhez –, hogy milyen is az, ha minden tettünkben – így a munkavégzésünkben is – mennyei Édesatyánk akarata áll a középpontban.

Ehhez példát az Úr Jézustól kaphatunk, Aki az imént elhangzott János evangéliumabeli szavaiban egyértelműen közre adja, mi az Ő munkája: *„hogy annak akarátát tegyem, aki elküldött engem, és az ő munkáját elvégezzem.”* (34. vers) Mikor és hol hangzanak e szavak?

Ha megfigyeljük, a samáriai asszonnyal való találkozása, beszélgetése és ennek következményének leírása közé van beékelve ez a jelenet. Egy mindent megváltoztató, életre keltő találkozás után, amit ez az idegen népből származó asszony átélhetett, kínálják Jézust a tanítványai étellel, majd meglepődve hallják, hogy Ő nem kér. Majd a meglepettségükre mondja ki Krisztus pontosításként e szavakat, hogy mi is az Ő eledele. Egyben rámutat ezzel és hangsúlyozza, hogy a legfontosabb teendője, ami minden mást megelőz, az Atya akaratának a teljesítése. Jézus céllal van ebben a világban, és Ő ezt a célt beteljesíti. Rámutat: Isten küldte Őt, és Ő azon fáradozik, hogy küldője akaratát teljesítse. Tehát nem magának él, nem a test kényelme az elsőrendű feladata, hanem az ember mentése. Mindent ennek rendel alá.

Akit az Úr Jézus elhív, aki Isten országának polgára, szintén céltudatos életet kell, hogy éljen. Első helyre Isten országa kerül, az a legfontosabb, hogy elvégezzem, amivel az Úr megbíz. Nem önmagunknak élünk már, hanem Neki. A megtérés pont ezt végzi el, eddig magamnak éltem, csak én voltam a lényeg, a test kiszolgálása volt a fő feladatom, most pedig már az Ő akaratát igyekszem megcselekedni, és ennek rendelek alá mindent. Amikor az Úr Jézust megismerjük, megváltozik az életirányunk. Mai bűnbánattartásunkban tehát gondoljuk végig, megtörtént-e ez a változás, vagy még mindig a magam jóléte a legfontosabb? Feszít-e a vágy, vinni az evangéliumot, megismertetni Isten országát másokkal is?

Olyan szépen mutat rá ennek üzenetére Joó Sándor, nagy hatású prédikátor, mikor egyik igehirdetésében kifejti: „Jézus számára az Isten dolgaival való foglalatosság, Isten akaratának a teljesítése, cselekvése: eledel. Vegyük szó szerint, amit Jézus mond. Mi az eledel (testi értelemben)? Olyan valami, ami táplál, felüdít, erőt ad. Lelkileg is így van ez. Tudjátok tehát, mi az, ami a lelket

táplálja, a lelket felüdíti, az életnek erőt ad? Az Isten akaratának a cselekvése! Tehát nemcsak a Biblia olvasása táplálja a lelket, hanem az Úr akarata szerint való cselekvés, az Úr dolgainak az elvégzése. Nemcsak tudakolása az Úr dolgainak, nemcsak azokról való beszélgetés, hanem annak elvégzése. Személyes beállás az Úr dolgaiba, és az ott adódó minden munkának az elvégzése.”

A számunkra is épp úgy igaz ez, mint Jézus számára. Isten akaratának a cselekvése táplálja, erősíti és üdíti föl igazán a lelket. Isten dolgaiban aktív módon részt venni: ez az igazi táplálék, ami kihat a testi fáradtságra és kedvetlenségre is! Kedves Testvéreim, vegyünk ezt komolyan, amit Jézus itt mond, hogy az Isten dolgainak az elvégzése táplálék, eledel, amitől új erőre kap a lélek. Különösen nagy szükségét érezhetjük ennek e mostani, nehéz napokban, amikor sokan körülöttünk félnek, féltik testi egészségüket, vagy az elzárkózás miatt a magányosság terhe zuhan rájuk. Vegyünk hát észre, hogy nekik is, nekünk is, milyen nagy szükségünk van erre a táplálékra és ez az egyetlen, ami segíthet, ami elűzi a félelmeket és szertefosztatja a fekete felhőket, ha az Úr Jézussal éljük meg ezeket a napokat, azzal a Jézussal, Aki maga mondta nekünk: *„Ne aggodalmaskodjatok az életetek felől, hogy mit egyetek, és mit igyatok; se a ti testetek felől, hogy mibe öltözködjétek. Bizony több az élet az eledelnél és a test az öltözetnél.”* (Mt 6,25-26)

A következő versben alapigénkben azt mondja Jézus: *„nézzétek meg a mezőket, hogy már fehérek az aratásra.”* Ez is mutatja nekünk, hogy ha valaki találkozott már a Megváltóval, onnantól kezdve teljesen másképpen kezdi látni a tájakat, tájékokat, a világot, sőt az embervilágot is. Onnantól már a hit szemével lát, mégpedig olyannak, mint egy aratásra beérő búzaföldet, ahol sok a teendő, sürget a munka, nem lehet várni, mert tönkremehet a vetés. Nem úgy látja tehát a világot, mintha sivatag volna, sem nem úgy, mintha tele volna értéktelen gazzal, szeméttel, hanem aratnivaló mezőnek látja. *„Lássátok meg”* – mondja Jézus: és sok függ attól, hogy hogyan látom! E mai bűnbánati elcsendesedésünk során gondolkodjunk el azon is, tegyük fel magunknak a kérdést, hogy hitben tudjuk-e látni az embert, az idegen vagy az ismerős embert? Olyan valakinek, akit Isten érlel az aratásra? Olyannak, akivel szemben az a feladatunk, hogy igyekezzünk begyűjteni őt is, betakarítani őt is az Isten magtárába, hogy el ne vesszen, el ne kallódjon, mert drága érték, Krisztus vérével öntözött palánta?

E faladatainkat meglátva, minden munkánkat Isten dicsőségére téve talán sokszor mégis azt érezhetjük, amit olyan szépen mond el mélyreszántóan Dömötör Ilona költőnő Isten munkatársai című versében: *„Letiprott földet verejtékkel ásunk, / Vetőmagunkat sírva hintjük el, / Nem látjuk még, lesz-e aratásunk, / vagy meg sem érjük, míg plántánk kikel. / Ez a mi terhünk, Testvér. // De tudjuk azt, hogy van Gazdánk az égben, / ki velünk plántál, öntöz, s majd arat. / Esőt s fényt ad a maga idejében, / míg*

megteremti a termő nyarat. / Ez a mi erőnk, Testvér! // Tudjuk az Ige majd csírába szökken. / Rügycet duzzaszt a lelkeken a hit. / E tavaszt váró, áldott munka közben / tanuljuk a nyár zsoltárait. / Ez a mi győzelmünk, Testvér!” Ámen.

Utóimádság: Felséges Urunk! Áldunk és magasztalunk téged a hozzánk intézett szavaidért. Köszönjük, hogy mi is így ismerhetünk rá tápláltságunkra és hogy méltónak tartasz bennünket arra, hogy használj ebben a hatalmas munkában. Urunk, így szeretnénk most itt hagyni előtted mindazt a vétkünket, gyengeségünk, amire az igehirdetésben ráismertünk. Tőled kérjük el a válaszokat is az itt felmerülő kérdéseinkre. Útmutatásként legyenek ezek ott velünk a mindennapjainkban. Köszönjük Neked, hogy az embert oly sokra becsülted, hogy Jézus Krisztus feláldozásával váltottál vissza minket magadnak. Kérünk, Istenünk, hogy e fenséges megváltás mind történelmi, mind pedig lelki síkon lefolyt csodájára mindig emlékeztess minket, mi több okíts minket általa élni. Ezért imádkozunk az előttünk álló úrvacsorai alkalom áldásaiért, hogy segíts nekünk a bűnös és naponként vétkekkel terhelt közegünkből eljutni a megújított és megváltásunkra mutató szövetséget megújítani Veled. Erre készíts minket, kérünk, mind testben, mind lélekben, hogy teljes valónkkal közeledhessünk Tehozzád. Őrizz meg minket továbbra is, tekints gyülekezetedre és követőidre, kik hozzád sóvárgunk e világ üzései elől, hogy Benned találhassuk meg az ég és föld közötti üdvösség hídját. Ámen.

Úri ima:

„Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek;

És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.” (Mt 6,9-13) Ámen!

Áldás:

„... az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,7) Ámen.

Áldás, békesség!